

Miniserie 'Hotelzeepke' is een soort geëngageerde 2021-lowbudgetversie van 'Fawlty Towers'

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

In de miniserie *Hotelzeepke* van Compagnie Tartaren ontvangt een familiehotel de meest onverwachte gasten en vangt hen niet altijd even galant op. Bitterzoete televisie met een missie.

Compagnie Tartaren

Zouden er mensen zijn die dit lezen vanuit de hotelkamer waar ze heen vluchtten omdat ze samenleven met een partner die losse handjes heeft? Misschien. Wat zeker is: de meldingen van huiselijk geweld stegen tijdens de pandemie. Ook zeker: kwetsbare groepen zoals mensen

zonder papieren, daklozen, laaggeschoolden of mensen met een beperking raken te midden deze coronacrisis vaak nog meer geïsoleerd.

Compagnie Tartaren © Leen Van Nunen

Daarom besloot het Leuvense sociaal-artistieke theatergezelschap Compagnie Tartaren om de serie die ze in 2019 inblikten op Podium 19 te presenteren. 'Want de verhalen van kwetsbare mensen in de samenleving moeten meer dan ooit gehoord worden', aldus coscenariste Kirsten Mariën.

Regisseur Marnick Bardyn sprokkelde verhalen bij de spelers van Tartaren, die vaak in kwetsbare omstandigheden leven. Vervolgens belde hij de eigenaars van het pittoreske Chateau Cortilles in Blegny en herdoopte het Leuvense theatergezelschap - plus een grote schare vrijwilligers - tot filmploeg.

Het eerste shot - de gevel van 'Hotelzeepke' tussen het weelderige groen - bezorgt je meteen een 'hier wil ik logeren-gevoel'.

Het resultaat mag gezien worden. Cameraregisseur Wannes Vanspauwen kiest voor zachtkorrelige, prachtig gecomponeerde beelden in warme kleuren. Het eerste shot - de gevel van 'Hotelzeepke' tussen het weelderige groen - bezorgt je meteen een 'hier wil ik logeren-gevoel'.

Bovendien doet de acteursploeg exact wat Anthony Hopkins onlangs aan The New Yorker verklapte: 'Acteur Gregory Peck schreef destijds op zijn script van *Moby Dick* 'N.A.R.' 'No acting required'. Geen acteerwerk vereist. Gewoon naar de zee kijken. Dat geldt voor elke

rol.' De Tartarenspeelers zijn geen geschoolde acteurs maar ze kennen die basisregel: 'speel klein'. De camera doet de rest.

Compagnie Tartaren © Leen Van Nunen

In vier veel te korte afleveringen die enkel van elkaar gescheiden worden door een shot van de gevel en bijhorende tune maken we kennis met vier bijzondere 'bezoekers'. In de eerste aflevering is dat poetsvrouw [Patricia](#) die zich de benen vanonder het lijf moet lopen maar amper waardering krijgt voor de mens die ze is. In de tweede aflevering moet [Sabine](#) vaststellen dat veel collega's haar als een idioot beschouwen omdat ze een mentale en fysieke beperking heeft. In de derde aflevering zet [Anita](#), een slachtoffer van huiselijk geweld, het hotel op stelten. In de vierde aflevering, tot slot, wacht [Suhaib](#) in het hotel op papieren en een nieuwe thuis.

Pas in die vierde aflevering komt het verhaal écht op dreef. Intussen ken je de woelige verhouding tussen de echtelieden die het hotel leiden, je ergert je aan de dominante kok Camille en je hebt sympathie voor de stille maar ijverige klusjesman die voor alles een oplossing weet. Kortom, de typische 'types'. In de vierde aflevering barst een spreekwoordelijke bom wanneer blijkt dat in het hotel een man zonder papieren verblijft, mét medeweten van een deel van het personeel. De discussie die dan ontstaat, op het stemmige dakterras, zet alle standpunten over 'hoe de migratiecrisis aan te pakken' glashelder tegenover elkaar.

Hotelzeepke toont hoe sociaal-artistieke gezelschappen een goudader aanboren die andere theatergezelschappen amper aanboren: rauwe levensverhalen, verteld door ervaringsdeskundigen.

Het fijne aan *Hotelzeepke* is dat je vijftig met zorg gemonteerde minuten kijkplezier krijgt die tonen hoe sociaal-artistieke gezelschappen een goudader aanboren die andere theatergezelschappen amper aanboren: rauwe levensverhalen verteld door ervaringsdeskundigen op een manier die het hart en hoofd raken en het oog strelen. Humor blijkt hun strafste troef. De scène waarin het voltallige hotelpersoneel met een wapen - van een wijnglas tot een keukenmes en een stofzuigersteel - de trap op trippelt naar de kamer van Anita is heerlijk, evenals de eerste ontmoeting in de kelder tussen de poetsvrouw en de klusjesman. De een komt er gereedschap halen, de ander staat er zich om te kleden.

Het frustrerende is dat de serie weinig meer doet dan via vrij voorspelbare verhaallijnen en stereotiepe figuren maatschappelijke problemen en taboes - huiselijk geweld, de migratiecrisis, werknemers met een beperking, ... - aanstippen. Wanneer de serie het punt bereikt om die thema's ook effectief flink uit te spitten, verschijnt de eindgeneriek.

Hotelzeepke van Compagnie Tartaren is tot 13 april te bekijken op [Podium19](#). Alle info: tartaren.be